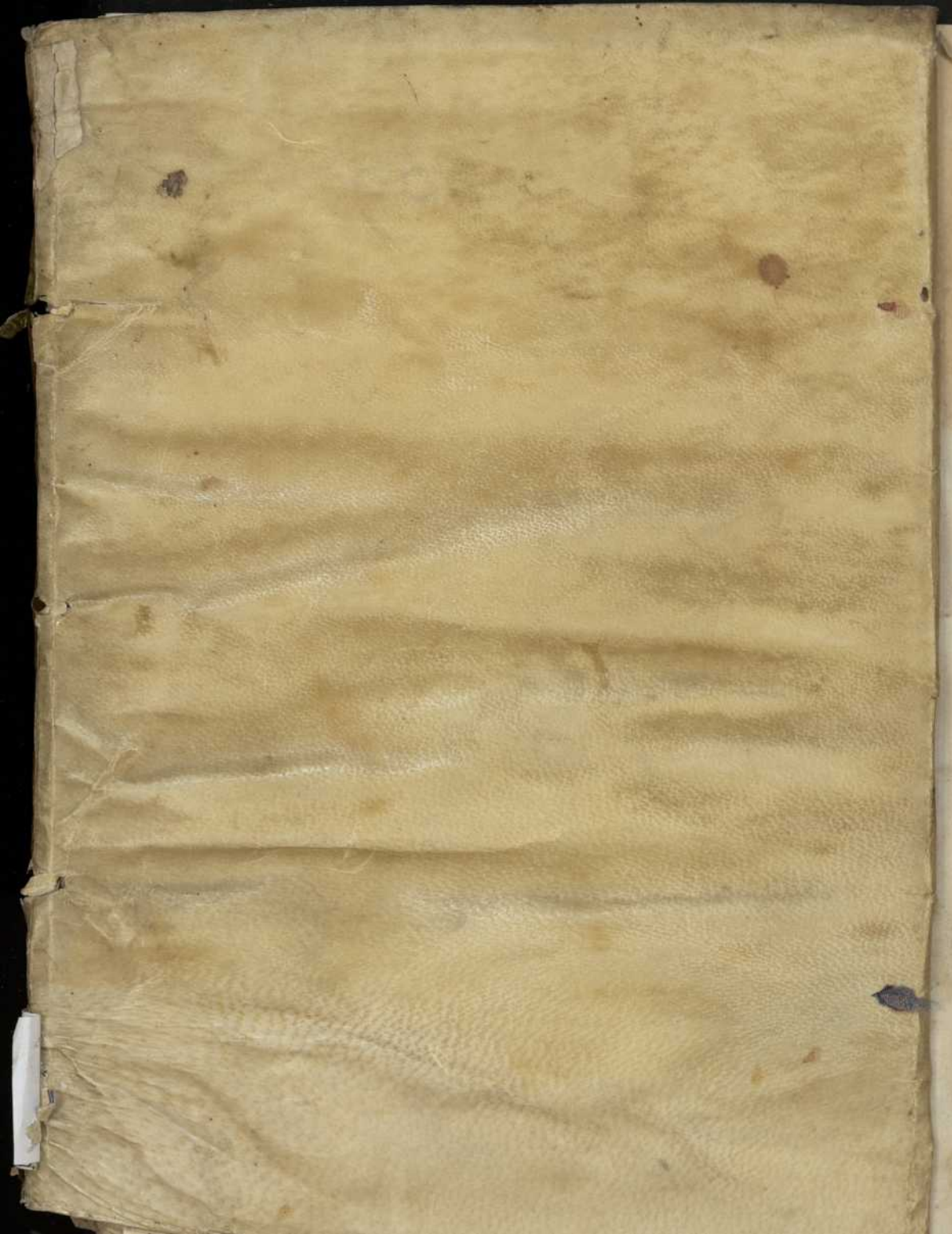

A

18-221

209.

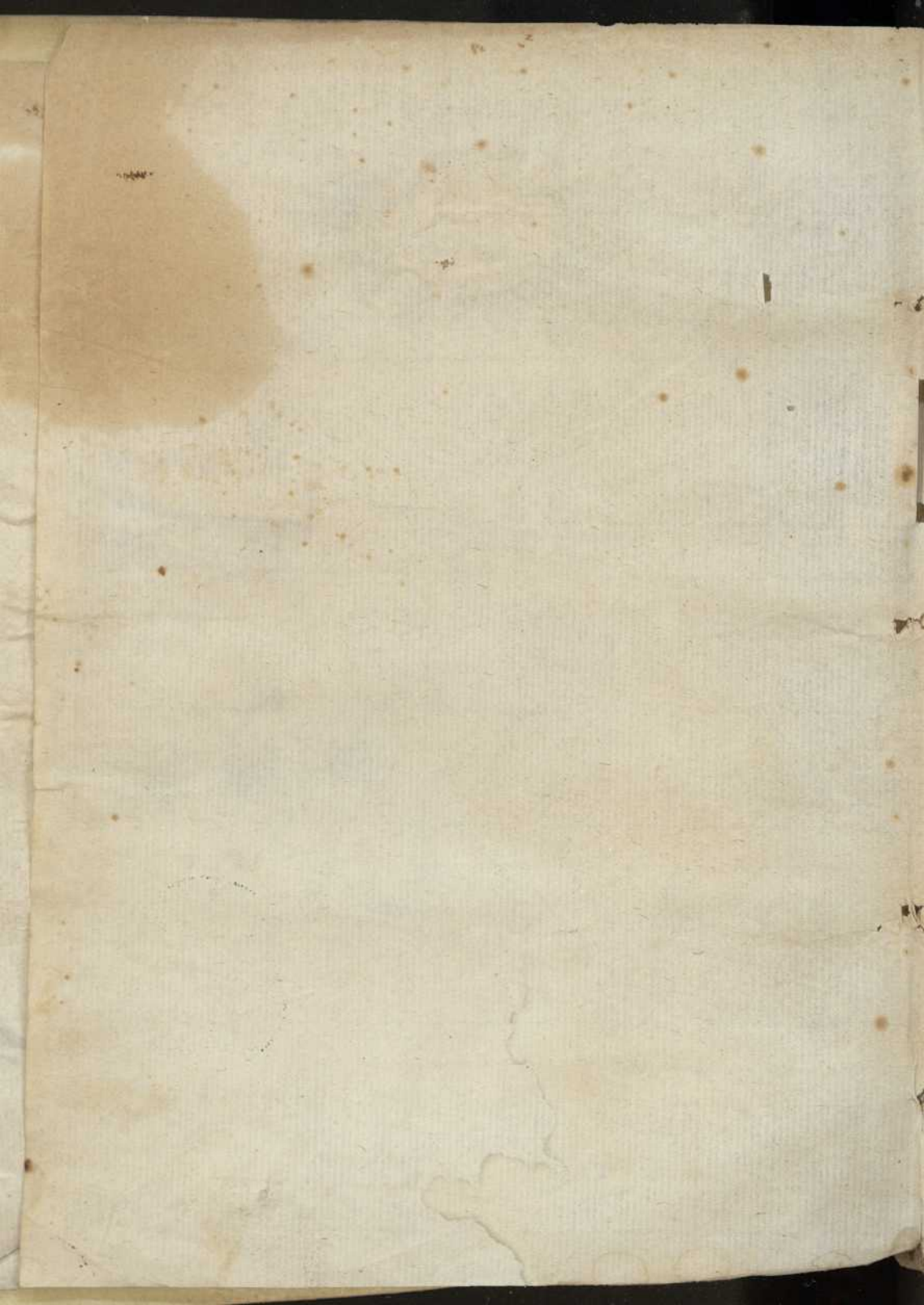
Biblioteca Universitaria	
GRANADA	
Sala	A
Estante	18
Tabla	
Número	221

~~16.a.7~~
~~10.~~

*Fuente: Biblioteca Nacional de España
del Rey don Alfonso*

ALEGACION
EN DERECHO
EN FAVOR DE DON

Pedro Ponce de Leon, sobre el ne-
gocio de Baylen.

*Por el Doctór Diego Menochio, Iurisconsulto
Papiense, y Senador de Milan.*

Año. 1594.

85704261i

ALLEGACION
EN FAVOR DE DON
ENRIQUE DE RECHO

Pedro Ponce de Leon, sobre el no-
gocio de Baylen.

Por el Doctor D. Diego Melochin, Jurisconsulto,
de Padilla, abogado de Alcala.

Ala. 1794

Initium a Domino.

VBITATIO Est egregia, an
 D. don Petrus Ponce de Leon ad
 mitti debeat ad successione Com
 mitatus Bailen, qui & maioratus
 est, ob mortem Comitis don Ro
 derici eius patru sine filijs defun
 ctus, tamen si ipse don Petrus natus
 sit ex patre, qui capite damnatus
 fuit ob crimen hæresis. Et quidẽ
 respondendum videbatur, prædictum D. Petrum admitti
 minimè debere.

Primò, quia licet argumentari à crimine læsæ maiesta
 tis humanæ, ad crimen læsæ maiestatis diuinæ, capi. cum
 secundum. de hæretic. in 6. vbi DD. Atqui ob crimen læ
 sæ maiestatis humanæ filij committentiũ hoc delictũ,
 priuantur omni successione commode. l. quisquis. § filij.
 C. ad legem Iuliam maiest. c. si quis cum militibus. 6. q. 1.
 & cap. vergentis. de hæretic. in 6. & illis in locis scribunt
 omnes. Ergò & hæreticorum filij ab omni successione ex
 clusi censentur.

Secundò vrgere videtur authoritas eorum, qui in spe
 cie affirmarunt, filios hæreticorum priuari non solum suc
 cessione paterna, sed etiã auita: imò & agnatorum cogna
 torumquẽ. Ita facit Cynus in dicta. l. quisquis. § filij. C. ad
 legem Iuliam maiestat. Ancharran. in cap. statutum. el. 2.
 numer. 2. de hæretic. in 6. & Zanchinus in tract. de hære
 tici: cap. 28. num. 2.

Tertio

17
Tertio suffragari magis videtur, quod hic maioratus annexam habet Comitatus dignitatem: imò maioratus ipse dicitur dignitas, vt scribunt post alios Didacus Couarruias in lib. 3. variar. resolut. cap. 5. num. 5. versic. sexto, & Didacus Burgenf. in. 1. part. quæstionum civilium. quæstion. 3. num. 1. Atqui ad dignitatem non admittuntur hæreticorum filij, ob infamiam, quæ à dignitatibus excludit. c. infamis. de regul. iur. Ita in specie sensit Greg. Lop. in commentarijs ad leges partitarum Hispaniæ, par. 7. titu. 2. l. 2. in verb. mandas. & in hanc opinionem visus est inclinare Ludouic. Molin. in cap. 11. nu. 54. & hinc dicimus, filios hæreticorum excludi ab omnibus beneficijs ecclesiasticis, & officijs. Ergo don Petrus admitti non debet ad successiõnem huius maioratus.

Quarto & vltimò conferre videtur, quod de regno ad maioratum licet argumentari, vt tradit Molin. in lib. 1. de Hispan. primog. c. 2. & 5. Atqui regna, ob Regis hæresim, auferuntur etiam à descendentijs illius Regis, vt probat Ioan. Lupus de iure Navarrae, par. 5. § 7. & ibi defendit sententiam, ac declarationem illam Julij. II. Pont. Max. qui ob schisma commissum à Ioanne Rege Navarrae, eum omnesq; eius descendentes successiõne Regni priuauit. Ergo idem videtur dicendum in casu nostro, quod don Petrus ob patris hæresim censeatur exclusus à successiõne huius maioratus. Hæc non mediocrem dubitationem aduersus D. don Petrum facere videntur.

Retamen ipsa longè melius, & diligentius perpenfa, verius esse existimo vnà cum eruditissimo Regio Consiliario D. Brugnolio, qui hac de causa doctissimè respondit, D. don Petrum admitti debere ad huius maioratus successiõnem.

Primò, quia successiõ Maioratus non prouenit iure hære-

hereditario, sed iure sanguinis, atq; ita maior natu succe-
 dere dicitur ex propria persona: vt scribunt Lauden. inter
 consilia Oldrad. in cons. 224. colu. 7. vers. hoc autem ius.
 Bald. in cons. 121. col. pen. vers. modo facio vnam. lib. 3.
 Alex. in cons. 30. nu. 15. lib. 1. & alij quos recenset, & se-
 quitur Ludouic. Molina in lib. 1. de Hispan. primog. c. 8.
 num. 2. & num. 9. versic. ex quibus. Atqui in his, quæ iure
 sanguinis deferuntur, delictum patris, etsi grauissimū, non
 excludit filiū. Ergo D. don Petrus a successione huius ma-
 ioratus non censetur exclusus. Illa minor propositio pro-
 bat tex. l. iura libertorum. ff. de iur. patron. vbi filius dam-
 nati pro crimine læsæ maiestatis, succedit in bonis liberti,
 eum iure suo, ex propria sui persona succedat, & idem ha-
 betur in l. eorum ff. ad. l. Iul. maiest. & ibidem Bartolus, &
 idem in l. 3. numer. 2. ff. de interd. & relegatis. Bald. &
 Castrens. in l. 1. C. de bonis libertorum. ille nu. 2. iste, nu.
 4. & Ludouicus Molina in lib. 4. de Hispanor. primogen.
 capit. 11. num. 38. Ita etiam dicimus, quod licet filius ob
 patris hæresim priuetur nobilitate habita à patre, non ta-
 men amittit illam, quam sibi ipsi quæ fuit, sicuti scribunt
 Otalor. in tra& de nobilit. Hisp. in. 4. par. q. 5. & Simanc.
 in commentarijs Catholicar. instit. cap. 29. num. 18. Con-
 fert quod docuit Bart. in l. si constante. num. 69. ff. solut.
 matr. cum dixit, delictum patris non nocere filijs, in his,
 quæ per eos filijs non acquiruntur: & Bart. sequutus est in
 terminis nostris, successione scilicet, maioratus, Melchi.
 Pelaez in tra& de maiorat. in. 2. par. q. 4. in secunda illat.
 numer. 3. Huc etiam pertinet, quod dicimus, filium hære-
 tici succedere in bonis, quæ pater gravatus fuit restituere
 posteris. Ita scribunt Philippus Probus in additionibus ad
 Ioann. Monachum in cap. cum secundum. num. 3. versic.
 pœnæ. de heretic. in. 6. & Iacobus Simancas in cōmentar.
 Catholic.

Catholicorum instit. c. 9. nu. 94. Ita quoque dicimus, filium
hæretici non privari emphyteusi antiqua concessa pro se
filij, & descendentes, cum ad eum pertinet dicitur,
non à patre, sed à maioribus iure sanguinis; sicuti docuit
Henric. Boic. in cap. vergentis. col. 2. vers. in illis. verò. de
hæretic. quem sequutus est Francis. Corbulus in tract. de
iur. emphyt. in ut. de caus. privationi. ob mortem civilem
num. 26. & idem est in crimine læsæ maiestatis commisso à
patre, ut filij non priventur feudo ex pacto & providentia,
quod iure sanguinis debetur ipsis filijs, sicuti scribunt post
alios Curti. lun. in tract. feud. in. 5. par. numero. 5. Thom.
Marin. de feud. libro. 1. titulo. 2. de feudo ex pacto, & pro-
videntia antiquo, num. 92. in fin. & Olascus in decisione
ultima. numer. 20. qui dixit rationem esse, quia ultimus il-
le feudi possessor, dicitur potius usufructuarius, quam pro-
prietarius, & prædictos sequutus sum in consilio. 534. nu-
9. & 10. libr. 6.

SECVNDO admissio, quod successio maioratus
non deferatur iure sanguinis, sed hæreditario iuxta opi-
nionem Oldradi in cons. 94. colum. 3. Alberi. in præfem.
Digestorum. §. discipuli. col. 4. vers. ex prædictis. & alio-
rum multorum, quos congesit Ludovicus Molina in li-
bro. 1. de Hispan. primogen. cap. 8. num. 1. attamen idem
dicendum est, quod scilicet ab huius maioratus successio-
ne non excludatur don Petrus, patris hæretici, damnati
filius. Est enim certum, quod ius hæreditarium, quo se-
cundum prædictam opinionem succeditur, non intelli-
gitur de iure hæreditario proprii patris, sed vel primi in-
stitutoris maioratus, vel ultimi possessoris: quemadmo-
dum post prædictos scriptum reliquit Molina in dicto ca-
pite. 8. num. 10. & 12. Porro si ius hæreditarium primi in-
stitutoris huius maioratus attendimus, certum est, quod
don

don Petrus ob hæresim paternam ab eo exclusus nõ est: cum delictum patris non excludat filium à successione aui, vel alterius antecessoris: ita Bart. in l. cum qui. ff. de interdictis & releg. cum dixit, ob delictum patris, quo alias filius etiam priuatur feudo paterno, non priuatur à feudo antiquo, auito, vel proauito, & Bart. secuti sunt post alios Decius in consil. 445. num. 68. Afflictus in cap. 1. §. præterea, si vasallus, num. 15. quæ fuerit prima causa beneficii amittit. Curtius Iunior in tract. feudorum, in. 5. par. num. 13. versic. sextus principalis, Iacobinus in inuestitura feudali, in verbo. Dicitur vasalli. n. 60. versic. aut feudum, & idem in specie tradit Melchior Pelæz in tractat. de maioratu in. 2. part. quæst. 4. in secunda illatione. num. 2. 3. & 4. & in specie quod filij hæreticorum non excludantur à successione auitis, ac aliorum antiquorum, scribunt Zabarella, Abbas, & Imola in cap. excommunicamus. §. credentes, de hæret. Geminia. & Francus in. c. 2. §. hæretici. eod. tit. Cassaneus in consuetud. Burgund. rub. 3. §. 5. num. 69. Segura in l. cohæredi. §. cum filia. nu. 73. de vulg. & pup. subst. & hos secutus est Simancas in libro Catholicar. institution. tit. 29. nu. 19 & idem in specie tradit Melchior Pelæz in tractat. de maioratu in. 2. part. quæst. 2. num. 11. qui & ipsum Simancam recenset. & idem Pelæz in quæst. 4. in. 2. illatione. num. 8. Si verò attendimus, & spectamus ius hæreditarium ex persona ultimi possessoris, qui in casu nostro non fuit pater don Petri, sed don Rodericus, ipsius dõ Petri agnatus, adhuc idem dicendum est: cum filius hæretici non priuetur iure, & facultate succedendi agnatis, & cognatis, vt præcitant Doctores tradunt, & probat. l. cognouimus, authent. idem de Nestorianis, & authentic. Gazaros. C. de hæret. & c. vergentis. de hæret. vbi filij hæreticorum excluduntur

K quidem

quidem à successione bonorum patris: nullum autem verbum de successione agnatorum, & cognatorum. Non ergo ab hac excludi dicuntur, cum (vt dixi supra) pœna non sit indicenda, nisi expresso iure cautum reperiatur, vt in specie huius pœnæ priuationis successione ob hæresim scripsit Simanc. in comment. Catholic. institut. tit. 29. num. 18. quem sequutus sum in conf. 526. nu. 4. versic. & in crimine. li. 6. & quia inclusio vnus pœnæ, est exclusio alterius, iuxta regulam l. cum prætor. §. 1. ff. de iudicijs. & cap. nonne. de præsumptio.

Tertio accedit, quod in casu nostro agitur de iure iam quæsito ipsi don Petro, non autem de iure quærendo: at qui hæresis patris non priuat filium iure iam ei quæsito. Ergo don Petrus ob paternam hæresim non priuatur iure maioratus iam sibi quæsito. Illa maior propositio probatur autoritate Præpositi in cap. 1. num. 14. de feud. Marchiæ, cum dixit, quod in primogenitura statim quo quis natus est, & quo ad actum facti præoccupauit iura prioritatis: & quo ad actus iuris primogenitura in eo fundata est, licet primogenituræ effectus quo ad bona stet in suspenso. Et Præpositi traditionem sequuti sunt commemorati à Tiraquel. in tract. de iure primogen. q. 40. num. 99. Ita dicimus, quod primogenitus, statim quo natus est, habere dicitur ius ex propria sui persona, etsi limitatum, hoc est vnus post aliū. Sic sanè respoderunt Castrens. in conf. 164. num. 5. vers. sed nos loquimur. lib. 2. Decius in conf. 498. num. 19. Parisius in conf. 23. numer. 128. libr. 1. & in specie nostra idem tradit Melchior Pelæz in tractat. de maiorat. par. 2. quæst. 4. illation. 2. numer. 6. versiculo his autem. Et hinc sequitur, quod Princeps nõ potest tollere ius primogenituræ, etsi nondum re ipsa acquisitum: vt in specie scribunt Salon à Pace in commentarijs ad leges

Taur. num. 327. Ludouicus Molina in libr. 1. de Hispanor. primogen. cap. 8. num. 31. & in lib. 3. cap. 3. num. 23. Illa verò minor argumenti propositio, quòd scilicet hæresis patris, non priuet filium iure iam sibi quæsito, vel ex eo probatur, quòd licet filij & nepotes hæreticorum nõ admittantur ad officia, & beneficia ecclesiastica de nouo conferenda, c. vergentis. de hæret. c. quicumq;. §. hæretici. & c. statutum, el. 2. de hæret. in. 6. non tamen priuantur officijs, vel beneficijs, quæ iam obtinebāt, antequam pater, vel auus incidere in hæresim: ita sanè post alios scribunt Gundisal. de Villadiego, in tractat. de hæretic. quæst. 23. num. 2. Didacus Couarru. in lib. 2. variar. resolut. cap. 8. num. 4. Simancas in commentarijs Cathol. institutio. in tit. 29. num. 20. & Oxeda in tractat. de beneficiorum incompatibilitate cap. 23. num. 100. ita dicimus filios eius, qui læsæ maiestatis crimen commisit contra Principem suum, non priuari bonis iam à se quæsitis, hoc est, hæreditate iam sibi delata ante delictum à patre commissum: ita Angelus in. l. quisquis. §. filij, colum. 2. C. ad legem Iuliam maiesta. quem sequutus est Boerius in. q. 7. num. 6.

Quarto suffragatur, quòd hic Maioratus ad Don Petrum peruenit ex contractu, vt in facto mihi præsupponitur. Atqui filius damnati de hæresi, etsi admitteremus excludi ab omni successione, non tamen excluditur ab acquisitione proueniente ex cõtractu. Ergo Don Petrus admitti debet ad hunc Maioratum. Illa minor propositio probatur autoritate Parisij in cons. 69. nu. 171. lib. 3. dũ respondit, matrẽ posse donare filio damnati crimine læsæ maiestatis, & Parisium secuti sunt M. Antonius Peregrinus in tract. de iure fisci, lib. 3. tit. 9. nu. 11. & Decianus in tract. crimin. lib. 7. c. 41. nu. 21.

Quinto & vltimò, vel ea ratione, & solido argumen-
 to ad huius Maioratus successione[m] admitti debet don
 Petrus: nam is conceptus, & natus est antequàm pater hoc
 hæresis crimen cõmitteret. Atqui conceptus & natus an-
 te delictum hæresis a patre commissum, non priuatur (in
 Regno præsertim Hispaniarũ) successione Maioratus.
 Ergo Don Petrus admitti ad hũc Maioratum debet. Illa
 minor propositio probatur in specie auctoritate Mel-
 chioris Pelæz in tractat. de maioratu, in. 2. par. q. 4. illa-
 tione. 2. nu. 6. & Didaci Burgensis Salon de Pace, in. 1. p.
 quæstionum ciuiliũ, q. 3. nu. 69. qui eiusdem opinionis
 recensent alios quàm plures, & inter alios Tiraq. Ioann.
 Lupum, Didacum Couarr. Gregorium Lopez, Simancã,
 & Molinã, & scribũt prædicti extare legem ipsius Regni
 Hispaniarum in. l. 6. tit. 27. p. 2. in versic. *Pero esto no se en-
 riende, &c.* & aliam legem clariorem in. l. 3. tit. 9. libr. 4.
 Hanc quoque probauit Julius Clar. in practic. crimin. s.
 hæresis, versic. *quæro nunc, qui eiusdem opinionis refert*
Galindum in regia disputatione q. 18. ¶ Nec repugnat
 quod ego ipse post alios scripsi in commentarijs de præ-
 sumptionibus, lib. 5. præsumpt. 33. numer. 17. filios natos
 antequàm pater habitus fuisset hæreticus, priuari bonis
 paternis. Nõ inquam hoc obstat, cum id sit respectu bo-
 norum prouenientium a patre: secus verò est in successio-
 ne Maioratus, quæ non prouenit à persona patris: sed est
 ius iam quæsitum ipsi filio ex dispositione eius, qui Maio-
 ratum constituit: quemadmodum diximus supra. Et præ-
 terea quæ scripsi in dicta præsumpt. 33. nu. 17. sunt iuxta
 iuris communis dispositionem, quæ est satis cõtrouersa:
 sicuti illo in loco dixi. Potrò casus iste noster est secundũ
 ius Hispanicum, quo præsupponitur à prædictis doctissi-
 mis scriptoribus Hispanicis esse sic decisum.

NON obstant nunc adducta in contrarium. Nam ad primum respondetur, negando minorē illam propositionem argumenti, quòd scilicet filij cōmittentium crimen læsæ maiestatis humanæ, priuētur omni successione cōmodo: siquidem priuantur solummodo successione paterna: non autem illa quæ est sibi acquisita ex propria sui persona, vt supra demonstrauius.

NON obstat secundum argumentum quia ex di&is supra apparet responsum: & hoc etiā casu cessat id quod scripsi in commētarijs de præsumptionibus, libr. 5. præsumpti. 33. num. 17. etiam filios hæreticorum natos ante delictum à patre perpetratum, excludi à successione bonorū patris. Hæc sanè traditio cessat, cū in casu nostro non agatur de successione patris: sed illius antiqui acquiritoris huius Maioratus, vel vltimi possessoris, vt supra demonstrauius.

NON obstat tertium argumentum, quia respondetur, primò iure cautum non reperiri, quod sciā, filios damnati de hæresi esse infames infamia iuris. Nā textus cap. 2. & in. c. statutum. de hæret. in. 6. loquuntur de infamia iuris. Quæ quidem infamia iuris excludit a dignitatibus: non autem infamia facti. Hinc videmus, quòd ij hæreticorum filij non priuātur nobilitate familiæ, vt in specie tradit Simancas in cōment. Catholic. institut. in vit. 29. nu. 18. Quæ quidem nobilitate priuarentur, si essent infames: cū nobilitas infamiam non admittat, vt post a'ios scribit Tiraq. in tract. de nobilitate. c. 24. nu. 1. & 2. qui Bart. Bal. & alios plures recenset.

Respondetur secundo, quod etiam si concederemus, filios hæreticorum esse infames: attamen non prohibentur succedere in Maioratu, sicuti in specie scribit Ludouicus Molina in lib. 1. de Hispanor. primog. c. 13. num. 13.

& in lib. 4. cap. 11. num. 5. versic. quamuis. Ea ratione motus est Molina, quia infamis non excluditur à dignitate illa, quæ venit in consequentiam successionis, Nam infamis capax ipsius successionis, est etiam capax dignitatis annexæ successioni: sicuti docuit Baldus in. l. 1. nu. 1. C. de secund. nupt. cum dixit, quod licet mulier, quæ nupsit intra annum luctus, sit infamis, & ob id non possit obinere dignitatem aliquam principaliter, vt puta Comitatus: attamen illum consequi potest, quando ille est annexus successioni, ex quo venit in consequentiam, & Baldum secuti sunt Alex. ibidem in additionibus ad ipsum Bal. & ibi quoq; Ioan. de Garronibus. nu. 22. & Tiraq. in tract. de nobilitate, c. 24. nu. 6. Cõprobatur traditio hæc ex eo, quod dicimus, quod licet mulier non possit exercere iurisdictionem. l. 2. ff. de reg. iuris. & ibidem annotarunt Decius nu. 3. & Cagnol. nu. 4. Attamen potest quando iure hæreditario sibi competeret, vt est quando succedit in fundo habente iurisdictionem: ita Decius, & Cagnolus qui supra; Ruynus in consil. 38. num. 5. in consil. 40. num. 6. & in. 99. num. 8. lib. 1. Parisius in consil. 3. num. 12. lib. 1. & Vantius in tractat. de nullitate, in tit. de nullitate sentent. ex defectu iurisdictionis delegatæ. num. 73. Nec repugnat consideratio Didaci Burgensis Salõ de Pace in questionibus civilibus, quæst. 3. num. 64. cum aduersus Molinam dixit, imò hæretici filium non admitti ad successionem Maioratus, etsi sit dignitas, quæ venit in consequentiam successionis: quia (inquit Didacus) quando in vna eademque persona concurrunt duæ regulæ, vna permissiua, & altera prohibitiua, præualet illa prohibitiua. l. si Rufinus. C. de testament. milit. & tradunt ibidem Iason. numer. 2. & alij, quos retuli in commentarijs de præsumptionibus, lib. 3. præsumpt. 29. num. 56. & rursus (subiungit

git Didacus. num. 66.) quando concurrunt duæ causæ,
 vna quæ prodest, altera verò quæ nocet, præfertur illa
 quæ nocet, vt scribunt Bar. in. l. 3. §. vltim. ff. ad S. C. Sylla.
 & alij multi, quos congeſsi in dicta præſumpt. 29. nu. 56.
 Cùm ergo (inquit Didacus) in casu nostro concurrat du-
 plex regula, vna permissiua, hoc est, quod infamis sit ca-
 pax successiõis, altera prohibitiua, nempe, quod sit in-
 capax dignitatis, seu iurisdictionis, præferri & attendi
 debet regula prohibitiua & nociua, hoc est, quod succe-
 dere non possit in re, quæ habet annexam dignitatẽ, seu
 iurisdictionem. ¶ Huic considerationi respondetur, quòd
 tunc demum regula, seu causa prohibitiua, & quæ nocet,
 præualet permissiua, & illi quæ prodest, nisi ipsa permis-
 siua, & quæ prodest, sit fauorabilis, illa verò quæ prohibet
 sit odiosa. Ita egregiè declarat Ancharranus in cons. 37.
 nu. 2. versic. videndum est, quem secutus est Tiraquel. de
 retractu consang. §. 30. glò. 1. num. 31. qui post Alciatum
 in. l. 2. in princip. num. 42. de verbor. obligat. & in tracta.
 de præſumptionibus, regul. 1. præſumpt. 30. nu. 6. dixit,
 causam permissiuam, & illam quæ prodest, benigniorem
 altera prohibitiua, præferri. Porrò regula, seu causa per-
 missiua admissiõis huius filij, est fauorabilis, & benigni-
 or: illa verò prohibitiua est odiosa, cùm alioqui ferre di-
 catur pœnam quandam ob patris delictum: id quod odio-
 sum est, vt scribunt post alios Decius in. l. extra territo-
 rium. num. 5. ff. de iurisdic. omn. iud. & in. l. filius. num. 1.
 C. de pactis, Boerius in quæst. 127. num. 1. & Alciatus in
 tractat. de præſumpt. regul. 3. præſumpt. 40. numer. 4. Et
 quòd admittatur hic filius ad successiõem Maioratus,
 benignum, & æquitati consentaneum esse existimo.

¶ Nil etiam vrget traditio Bald. in. l. 1. §. interdum. ff.
 de legit. tutor. quam aduersus Molinã perpedit Didacus

ille Burgēs in dict. q. 3. nu. 67. versi. quin & contra, Quæ-
rit Baldus, an minor promoueri possit ad Doctoratum:
Et dicendum videbatur, promoueri non posse: quia Do-
ctor habet iurisdictionem inter scholares, authē. habita.
C. ne filius pro patre. Sed minor iudex esse non potest. Er-
go minor non potest ad Doctoratum promoueri. Verū-
tamen decidit Baldus cōtrarium, ea ratione, quia munus
iudicādi est quid separatum à dignitate Doctorali, ob id
non impeditur vnū propter aliud. Sensit ergo (inquit Di-
dacus) Baldus, quòd si munus iudicandi esset inseparabile
à dignitate Doctorali, minor non posset ad Doctoratum
promoueri. Et tamen certum est, quòd munus iudicandi
venit in consequentiā Doctoratus. Itaque nil refert (iub-
iungit Didacus) quòd dignitas veniat principaliter, vel
in consequentiam successionis, non tamen poterit infan-
tis eam obtinere.

HVIC considerationi respondetur, minorem 25
annis promoueri posse ad Doctoratum: cum nulla extet
iuris prohibitio, vt scribūt Cardinalis Zabarella in proce-
mio Clement. in fine principij, Bart. Bald. & Alberic. in. l.
2. §. initium. ff. de postula. Bologninus in authent. habita.
num. 135. C. ne filius pro patre, & Petrus Lesauand. in tra-
ctat. de Doctoribus. q. 15. Nec promotioni ad Doctora-
tum præstat aliquod impedimentum iudicandi munus in-
ter scholares, dicta authē. habita. cum illud munus non
sit tributum cuiilibet Doctori, sed interpreti, & acta (vt
nostri loquuntur) legenti: vt habetur in dicta authē. ha-
bita, & ibidem annotauit Bologninus, num. 57. & nu. 207.
& dum Princeps Doctorem ad legendi facultatē promo-
uet, cum eo dispensare (si ætate minorem eum esse nouit)
dicitur, vt inter suos scholaresius dicere possit, iuxta. l.
quidam consulebat. ff. de re iudic. & latissimè differui in
com.

commentarijs de præsumptionibus, libr. 2. præsumpt.
 20. Non ergo verum est, quod dixit Didacus ille Burgen-
 sis, iudicandi munus venire in consequentiam Doctora-
 tus: sed dicitur concessum interpreti & docenti, quem ha-
 bilem, & idoneum ad iudicandum declaravit ipse Prin-
 cept, qui eum ad Icturam promovit. ¶ Præterea, admis-
 sa traditione Baldi sic perpenfa à Didaco, dicendum est,
 illam repugnare eidem Baldo apertius loquenti in. d. l. 1.
 num. 1. C. de secund. nupt. quem dixi probasse Alexan-
 drum, Garronũ, & Tiraquellũ. ¶ Non etiam obstat, quod
 Ludouicus Molina in. d. lib. 4. de Hispanor. primogen. c.
 21. num. 54. relatus a præcitato Didaco Burgen. indi. q.
 3. numero. 67 in fin. dixit, durum sibi videri, quòd filius
 hæretici, qui non potest officium publicum exercere, pos-
 sit Ducatum, vel Marchionatum, vel vafallos & iurisdic-
 tionem ex successione obtinere. Respondetur, durum
 hoc minimè esse, cum aliud sit, quòd filius hæretici non
 possit exercere officium publicum, quod à populo, vel à
 Principe conceditur: aliud verò, quòd obtinere possit iu-
 risdictionem, sibi delatam vnà cum hæreditate. Nā Prin-
 cept tollere potest, quod suum est, non pè facultatē exer-
 cendi officia, quæ ipse cōfert. Non autem auferre potest
 quod est alterius, nempe hæreditatem, & successione, vt
 scribunt omnes in. l. si testamentum. C. de testam.

NON obstat vltimum argumentum, quia responde-
 tur, vt dicebat doctissimus D. Regens Brugnolius, id à Lu-
 lio. II. fuisse factum in odiũ ceræ personæ, non pè illius
 Regis, & ob id non esse legem generalem, quæ debeat ob-
 seruari quòd ad alios omnes. §. sed & quod Principi, versic:
 planè, in. l. it. de iure natura. gēt. & civili. vbi Angelus Are-
 tinus, & reliqui. Præterea (vt restè quoc; dicit ar idem D.
 Brugnolius ex sententia Ludouici Molinæ in tractat. de

Hispanorum primogen. lib. 4. cap. 11. num. 37.) responde-
detur, diuersam esse rationem inter Regnū, & Maioratū.
Nam in Regnis ob periculum damni totius Regni, imò
& totius Christianæ Religionis, iure potest Summus Pon-
tifex Regno priuare, non modò Regem ipsum hæreticū,
sed etiam omnes eius descendentes. Non ita est in Ma-
ioratu, etsi est de aliquo Castro, oppido, vel Comitatu.
Nō enim versatur hic aliquod periculū, ex quo ei præest
Supremus Princeps Catholicus, vt est nostro in casu. Cō-
cludo itaque prædictum D. Don Petrum admitti debere
ad huius Maioratus successorem.

*Jacobus Menochius Iurisperitus Papiensis,
ac Regius, Ducalisque Senator Mediolanē-
sis interrogatus respondi, Et pro more sub-
signari, ad Summi Dei laudem.*

